

Núvols al paradís de les discoteques

El divendres 8 de juny els eivissencs es despertaven amb una notícia sense precedents a l'illa: el govern espanyol clausurava tres de les principals discoteques perquè s'hi tolerava el consum de droga. Es tractava de la primera vegada, en una llarga història d'infraccions, que les administracions optaven per una mesura d'aquest abast. La resolució de la delegació del govern espanyol a les Balears preveia aquest tancament per un període d'un mes o dos, segons els casos, a part una multa.

En concret, la decisió afectà les discoteques Amnèsia (probablement, una de les més famoses d'Europa), Bora-Bora i DC-10. Les dues darreres són més recents, però han anat adquirint a poc a poc un gran ressò entre els seguidors de les discoteques. Tot i que hi havia rumors que alguns altres establiments també podien ser clausurats, de moment no n'hi ha hagut cap més.

Tanmateix, finalment només es va complir parcialment l'ordre de clausura de totes tres sales, perquè un jutjat va acceptar el recurs dels empresaris i va suspendre el tancament fins que no es dictés una sentència definitiva.

Ès igual. L'impacte va ser brutal, perquè de sobte tothom va saber la determinació de l'administració en aquest assumpte i què podia passar d'aleshores endavant.

Per una banda, una gran part de la població va aplaudir una decisió que feia anys que era reclamada insistentment, perquè el tràfic i el consum de droga a les discoteques era una evidència per a qualsevol que hi anàs. Feia anys i anys que les principals sales de festes eren objecte de les crítiques i els advertiments de les institucions públiques per aquest fet i per l'incompliment d'horaris i aforaments màxims, que solien superar àmpliament. Per tant, la llista dels precedents d'incompliments era llarga. "No hi haurà tolerància i s'aplicarà la llei sense contemplacions", afirmava el Ministeri de l'Interior el mateix dia que es va adoptar la decisió.

Indignació dels empresaris afectats. Tot el món que envolta les dis-

El govern espanyol vol engegar una política de control rígid de la droga, i ha decidit de sancionar algunes de les principals sales de festes d'Eivissa.

coteques va llançar un crit d'alarma i indignació, perquè va considerar que s'atacava una de les principals senyes d'identitat de l'estiu eivissenc, i una font d'ingressos molt gran. La discoteca Amnèsia va reaccionar publicant un comunicat d'una plana sencera en forma

de publicitat als diaris locals; hi advertia de la importància que té l'establiment per al turisme eivissenc i els llocs de treball que hi ha en joc. Per a Amnèsia, es tracta d'una "decisió política" totalment injustificada. Alguns altres empresaris nocturns afirmaven que "s'ha de perse-

guir la droga, evidentment, però no s'ha de donar la imatge de repressió policíaca, perquè això espanta els clients”.

Els responsables de Bora-Bora, un establiment situat a la Platja d'en Bossa, van dir que “si algú vol consumir droga, vigilarà el personal de seguretat, clarament identificat, i consumirà la droga quan els guàrdies no els puguin veure. La policia i la Guàrdia Civil, en canvi, van de paisà i sí que hi poden actuar. Nosaltres no podem posar un vigilant per a cada client”.

Però els detalls que proporcionen els informes policíacs que menaren a la clausura de les discoteques són rotunds. Un dels fets més cridaners va ser la troballa, l'any 2004, de dues cabines sense cap més mobiliari que una petita lleixa amb un vidre. Damunt hi havia restes de

cocaïna, canuts i mocadors amb sang. A més a més, les cabines es podien tancar per dins.

Esnifadors de cocaïna. La Guàrdia Civil va interpretar que aquestes cabines eren dedicades al consum de cocaïna i les ha qualificades d'esnifadors. El fet més sorprenent és que, quan la Guàrdia Civil hi va tornar l'any següent, aquestes instal·lacions s'hi mantenien. L'empresari va ser denunciat judicialment i, per defensar-se, va al·legar que es tractava de “cabines telefòniques”, tot i que no hi havia cap aparell a l'interior.

En les inspeccions efectuades a l'interior d'una sola discoteca quan era en ple funcionament, els agents arribaren a aixecar quaranta actes per consum d'estupefaents en una nit, i varen dete-

nir-hi cinc persones. Els policies relaten als informes que el tràfic de substàncies es “fa sense dissimular gens i sense que el personal de la sala faci res per a impedir-ho”.

Els informes continuen confirmant aquesta situació quan parlen d'una altra de les tres discoteques sancionades, on la situació encara era més greu: “Si hi escorcollàvem 400 persones, podríem aixecar-hi 100 actes d'aprehensió de drogues i detenir-hi 10 o 15 persones. No hi havia cap intenció de corregir la situació per part de l'empresa. No feien res.”

Mentrestant, durant les poques setmanes que han estat tancades les sales de festes expedientades, els seguidors de les discoteques de tot el món han fet servir les seues pàgines web i blocs per posar el crit al cel: “Han tancat les discoteques d'Eivissa”, afirmava Harris, des de la Gran Bretanya, en un d'aquests blocs. “Oh, Déu meu, això és un infern! Com podem solucionar-ho, nois?”, clamava un altre en una llarga cascada de comentaris de desesperació.

Indubtablement, el món de les discoteques té un dels temples principals a Eivissa, i Amnèsia, Privilege o Space són els noms de les principals divinitats que adoren. Es tracta de megadiscoteques on milers de persones s'apinyen cada nit i, en alguns casos, també durant el dia a les sales *fora d'hores*, per a gaudir de les darreres produccions musicals amb un so eixordador. Els millors disc jockeys del món hi posen música cada nit, i una gran part del turisme que ve a Eivissa (tot i que, potser, no el millor) hi arriba atret per les discoteques.

A dins, una petita ampolla d'aigua costa 10 euros i les cerveses poden arribar a 14 euros. Són preus prohibitius per a moltes butxaques, però que paguen persones capaces d'estalviar durant tot l'any per passar una setmana a Eivissa sense sortir de la discoteca.

Aquest és, en definitiva, un submón dins un món de bogeria, com és l'estiu a Eivissa, on es combinen zones de turisme familiar i tranquil amb unes altres dominades per la maquinària trepidant de les discoteques, que per primera vegada comença a trobar amenaçada la impunitat amb la qual han funcionat sempre alguns dels seus empresaris.

Joan Lluís Ferrer

